

Betr.: E.D.G. in de "post-ratificatie"periode.

./.

In een gesprek, dat ik hedenochtend met de Heer Lewe van Aduard had, bracht ik o.m. het hierbijgaand schrijven van de Minister van Buitenlandse Zaken aan U dd. 26 Mei 1953, Nummer 65909-3927 G.S. ter sprake. Mijn vraag was, of achter dit op het oog zo onbelangrijke briefje meer zat. Het spreekt immers vanzelf, dat alle onderwerpen van meer principiële betekenis in de interdepartementale E.D.G.-werkgroep aan de orde worden gesteld en dat pas daarna een beslissing wordt genomen, of een instructie aan de delegatie te Parijs wordt gegeven. Waarom dan ditmaal die uitdrukkelijke vraag, of dit interdepartementaal overleg door U wenselijk wordt geacht?

De heer Lewe antwoordde, dat er inderdaad meer achter zat; dat n.l. de neiging van het Ministerie van Oorlog om alle E.D.G.-zaken met uitsluiting van de overige departementen aan zich te trekken, in de laatste tijd weer merkbaar herleefd is. Op mijn vraag, of de brief dus moest worden gezien als een gecamoufleerd verzoek om steun ten behoeve van het interdepartementale overleg en om het drijven van Oorlog tegen te gaan, antwoordde de heer Lewe bevestigend.

Accoord D

Onder deze omstandigheden lijkt het mij gewenst, dat - ofschoon normaal niet op dit briefje zou zijn gereageerd - door U wordt geantwoord, dat U inderdaad er prijs op stelt bij dit op korte termijn te houden interdepartementaal overleg te worden betrokken.

→ .../...

Hoe belangrijk het is het interdepartementaal overleg in tact te houden en het eenheidsstreven van oorlog tegen te gaan, moge voorts blijken uit het eveneens hierbijgaande Memorandum No.423 van de heer Lewe dd. 22 Mei, betreffende de rechtspositie van het E.D.G.-personeel. Zoals U zich zult herinneren, is in Maart 1952 in de Ministerraad besloten, dat zoveel mogelijk zou worden gestreefd naar een "niveau de vie commun" voor alle geïntegreerd personeel, echter onder handhaving van de nationale regelingen op het gebied van de belastingen en de sociale voorzieningen. Het gaat hierbij niet slechts om het personeel van het Commissariaat, maar eveneens om het militaire personeel van alle rangen. Een Nederlands sergeant zou dus b.v. in precies dezelfde positie als een Italiaans of een Amerikaans onderofficier moeten worden gebracht. Het gaat hier dus om het levenspeil van honderdduizenden en wellicht zelfs millioenen.

Amerikaans?
moet zijn: buit.

Het is duidelijk, dat het doorvoeren van het "niveau de vie commun" op deze schaal, de sociale verhoudingen in alle deelnemende landen zou scheef trekken. Een werkgroep onder voorzitterschap van Mr van Herwaarden is voorts tot de conclusie gekomen, dat de

beide door de Ministerraad gestelde eisen, dus:

a. niveau de vie commun
en

b. een in tact blijven van de nationale
belastingen en sociale voorzieningen

onvereenigbaar zijn. Men heeft te kiezen:

of een niveau de vie commun, maar
dàn ook geuniformeerde belasting
en sociale systemen,

of handhaven van nationale en belas-
tingsystemen, maar dàn ook een
niveau de vie, dat van land tot
land zal verschillen.

Dit voorbeeld toont wellicht duidelijker
dan welk ander aan, hoe onmogelijk het zou zijn als
alleen oorlog, met uitsluiting van de overige de-
partementen, in alle E.D.G.-zaken zou hebben te be-
slissen.

f.

(Mr O.W.S. Josephus Jitta)

29.5.'53
JJ/8